

103504

P.HARSEM

Oslo, 21de november 1949

K R I G S L E G E N D E N .

Hele rettsoppgjøret hviler på emigrantenes legende om at Norge var i krig med Tyskland etter at kapitulasjons-overenskomsten var undertegnet den lode. juni 1940.

I alle rettssaker ma det fastslåes at retten anser det bevist at tiltalte visste at krigen fortsatte. Det nytter ikke noen protest fra tiltalte - selv om han kan bevis at han hadde kjennskap til kapitulasjonsoverenskomstens ordlyd allerede sommeren 1940.

Ingen skulle kunne straffes etter vår gamle straffelov uten at Påtalemyndigheten hadde ført bevis for at tiltalte med forsett har hatt til hensikt å "bistå fienden".

Justisminister Gunderson uttalte ifg Arbeiderbladet den 27.1.47 (i anledning forsvar for at Høyesterett frifandt tyskeren Oscar Hans); følgende :

"Det er påtalemyndighetenes sak å føre bevis for de tiltaltes skyld, både når det gjelder de objektive og når det gjelder de subjektive momenter ved saken, og vi akter ikke å slippe av på dette krav til Påtalemyndigheten, selv når vi står overfor de ræste krigsforbrytere eller de groveste landssvikere."

Hadde våre domstoler fulgt disse direktiver i landssviksaker - hadde det ikke vært mange som var blitt straffet.

Fire av våre beste høyesterettsdommere fandt at de ikke kunne innse at det å være passiv medlem av NS kunne være straffbart. Det ma derfor sies å være et brutalt overgrep av våre domstole, når det slåes fast i domspremissene, at tiltalte burde vite at vi var i krig, og at de måtte vite at det var "bistand til fienden" å stå som medlem av NS. Når 4 høyesterettsdommere ikke forsto dette, hvorledes kan en så sette større krav til et passivt NS's medlems forstand ?

I regjeringens undersøkelses-kommisjons(U.K.) innstilling, Bil. III, s.114 står det :

"..det var sommeren 1940 en ikke ualminnelig mening at krigen mellom Norge og Tyskland sluttet 9de juni 1940, og at nordmenn som fortsatte krigen i utlandet var å betrakte som frivillige, som ikke bandt staten Norge."

Dette er igjen et bevis for at de passive NS medlemmer ikke har noen subjektiv skyld - og de skulle derfor ikke kunne straffes.

Det er her ikke hensikten å gå nærmere inn på U.K.'s innstilling, men det bør noteres, at såvidt en kan skjønne har denne viktige kommisjon ikke kjendt til kapitulasjonsoverenskomstens ordlyd - eller den har med forsett underslått den.

Den 18de mai 40 var det blitt opprettet en felles OVERKOMMANDO for Norges samlede forsvar, hær, marine og flyvåpen. Som sjef for overkommandoen ble oppnevnt general Ruge.

Den 7de juni 1940 uttalte Nygaardsvold i statsråd i Tromsø :
Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe hæren den nødvendige amunisjon og annet krigsmateriel, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen."

H.M. Kongen bifallt innstillingen. Men når det er håpløst for Norge å fortsette krigen, kan vel ikke krigen fortsette av seg selv ? i strid med regjeringens uttalelser og overkommandoens kapitulasjon.

Den 7.6.40 forlot kongen og regjeringen og noen ganske få frivillige landet. Av hæren reiste bare general Fleischer med, men han fikk ikke lov til å ta med seg sin adjutant engang.

Det var ikke bare 6te divisjon som kapitulerte den 9.6.40 som nå mange hevder. Den 10de juni 1940 underskrev general Ruges befullmektigede, dav. oberstløytnant Roscher Nielsen kapitulasjonsoverenskomsten etter fullmakt fra H.M.Kongen og regjeringen.

Etter kapitulasjonsoverenskomstens § 1 skulle SAMTLIGE norske stridskrefter nedlegge våpene og den norske overkommando forpliktet seg til å sørge for at samtlige norske stridskrefter IKKE skulle gripe til våpen igjen mot det tyske rike - eller dets forbundne sålenge den pågående krig varte.

Igf. kapitulasjonsoverenskomsten § 5 forpliktet den norske overkommando seg til straks å gi tyskerne fullstendig fortegnelse over alle utførte kamphindre (også de alliertes) og likeså sørge for at flyplassene Bardufoss og Skånland snarest ble satt i brukbar stand.

Igf. Kapitulasjonsoverenskomstens § 8 skulle Overkommandoen sørge for at los, fyr og veirvarslingstjenesten sto til tyskernes disposisjon "for å beskytte Norge og sikre skips- og luftfarten" Det kunne vel ikke være mot andre enn mot England.

Hvis vårt land fortsatt hadde vært i krig med Tyskland må i sannhet den norske Overkommando ha begått et grovt landsforrederi.

Den 25.6.40 uttalte Nygaardsvold over London radio bl.a. "Men før jeg går nærmere inn på spørsmålet, vil jeg gjer ne si noen ord om det arbeide som regjeringen utførte i de 2 måneder krigen varte."

I sin tale nevnte han også : "både før og etter krigen."

Hvis krigen fortsatte etter at regjeringen kom til London, hvorledes kunne så en norsk statsminister bruke slike uttrykk? Dengang var det ikke nødvendig for ham å holde en tale med "løbbelt bunn"

I slutten av juni 1940 ble med den norske regjeringens samtykke ca. 5000 soldater/offiserer, som var internert i Sverige hjemsendt til Norge.

Den norske regjering må ha gitt den svenske regjering klar beskjed om at krigen var slutt - og at Norge ikke lenger var krigførende - for ellers hadde ikke svenskene kunnet sende de internerte tropper tilbake til Norge.

I en tale den 7.7.40 i Ludsvika uttalte statsminister Per Albin Hansson at krigen mellom Norge og Tyskland var slutt (se svensk hvitbok II, s. 179).

Sommeren 1940 friga tyskerne alle nordmenn som var blitt tatt tilfange. For offiserenes vedkommende mot æresord på at de ikke skulle gripe til våpen igjen.

Den 6.8.40 skrev h.r. advokat Holthe i Dagsposten i Trondheim: "Krigen opphørte den 9.6.40 da våpnene i Norge ble nedlagt."

I sin bok "Da kampen kom" (1945) skrev biskop berggrav: "Krigen var slutt."

I representantskapsmøte den 19.6.40 i Arbeidernes faglig L.O uttalte Elias Volan: "Da krigen var slutt"

Aftenposten den 14.6.40: "Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland."

Dagbladet den 10.6.40: "FRED i NORGE. I aktivt samarbeide med de tyske myndigheter må nå hele folket ta følge av den nye stilling."

Arbeiderbladet den 14.6.40: "Kongens synd mot sitt folk. Kongen og regjering er ikke lenger i landet og kan derfor ikke utøve myndighet innen landets grenseområde. Dette er deres sak. Men at de ikke er blitt klar over de skjebnesvangre følger, som de ved sin flukt til England har påført Norge og det norske folk ..."

Buskerud Blad 10.6.40 "Denne melding betyr at krigen i Norge er slutt." Den 15.6.: "Situasjonen er idag den, at Norge ikke lenger er i krig med Tyskland."

Fremtiden 15.6.40: "Forholdet er da at Norge ikke lenger er i krig med Tyskland."

På tross av alle disse klare opplysninger i pressen mener våre domstole at den menige N S burde ha forstått at krigen fortsatte. . .

Nouveau Petit Larousse Illustré (1946) : "Etter den belgiske kapitulasjon og Frankriges undertegnelse av våpenstillstanden befinner Storbritannia seg isolert og alene overfor aksemaktene."

Ifg Arbeiderbladet den 31.7.47 uttalte general Falkenhorst som vitne i Braunschweig at Kong Haakon ikke hadde rett til å begynne krig igjen.

I Retstid. nr. 1 og 2 1941 skrev ministeralrat Schiedemayer en artikkel, hvorpå han påviste at det ikke var krigstilstand mellom Norge og Tyskland.

Utenriksminister Bevin (London) uttalte på FN's sikkerhetsrådsmøte den 4.2.46, at Hellas var det eneste land som kjempet på Englands side i 1940/41 (etter Frankriges kapitulasjon).

Utenriksminister Molotov benektet på Pariserkonferensen at Norge hadde vært krigsdeltaker (Se Dagbladet 20.5.46).

Norge fikk ikke lov til å beholde det tømmer som tyskerne hadde framdrevet i Pasvik (til Gjennreisningen i Finmark) Det ble russernes krigsbytte på norsk jord.

Den norske innsats i verdenskrigen var helt frivillig. herom skrev h.r.advokat Holthe i 1940 : "Om nordmenn i utlandet velger å gå i krig for Storbritannia er det en frivillig sak. Norge som stat bindes ikke."

Både den britiske ambassadør i Oslo, Sir Lawrence Collier og tidl. statsminister Winston Churchill har offisielt takket Norge for den frivillige innsats (se bl.a. Nationen 20.9.46).

De frivillige norske soldater og offiserer i den engelske hær/marine og flyvåpen hadde engelske uniformer og sto under engelsk kommando og jurisdiksjon.

I et intervju i Arbeiderbladet, 6.4.48, uttalte statsråd Hønsvald ang. Marshallhjelpen :

"Vi hører til i første gruppe, sammen med Sverige og Portugal, slike land som ikke har vært krigførende."

Som et argument for at Norge var i krig har det i pressen (Morgenbladet 17.11.49) vært nevnt at prisedomstolen i Hamburg hadde bestemt at alle norske skip som var blitt tilbake her, skulle prisedømmes.

Dav. statsråd Irgens satte sin stilling inn på denne sak og ved overretten i Hamburg, hvor det fra norsk side ble hevdet at vi ikke var i krig - ble prisedomstolens avgjørelse omstøtt. Kaptein Irgens fikk rett.

Det er få mennesker som aner rekkevidden av hva kaptein Irgens her oppnådde. Hvis alle norske skip i hjemlige farvann var blitt tatt som tysk prise, ville disse skipene i 1945 blitt alliert krigsbytte. Kaptein Irgens reddet hermed verdier for nærmere en milliard kroner for vårt land. Kaptein Irgens fikk en dom på 15 års fengsel. Han slapp ut etter å ha sonet vel 4 års straff.

I 1945 fastslo Høyesterett at den omstendighet at de norske LANDTROPPER kapitulerte ikke avsluttet krigen og at dette var alminnelig kjent.

MEN, den norske Høyesterett kan ikke ha hatt kjennskap til kapitulasjonsoverenskomstens ordly, fordi det neppe kan at landtroppene har kapitulert. Høyesterett har helt oversett at kapitulasjonsoverenskomsten gjalt samtlige norske stridskrefter også marinen og flyvåpenet.

H.r.advokat Gerh. Holm skrev i sin bok "De passive medlemmer" (1945 : "Jeg sa at jeg alltid har næret en dyp ærbødighet for Høyesterett. Men aldri er min respekt større enn når Høyesterett fraviker et av sine prejudikater på grunn av et endret syn i utviklingens medfør."

Etter at Høyesterett kom med sine første domme i landsviksaker i 1945 er mange nye og avgjørende momenter kommet fram. Disse skulle absolutt betinge at rettsoppgjøret blir tatt opp til revisjon.

Etter ordre fra Administrasjonsrådet ble hele den norske forsvarsmakt (hær/marine og flyvåpen) den 30.9.40 satt på fredsfot. (Se UK s. 204) Noen krigstilstand kunne det ikke herske i landet etter at dette var gjort!

Det er fastslått (se UK Bd II s. 293) at Norge ikke har inngått på noen allianse avtale med de allierte makter.

I sin bok : "Krigens Dagbok" (Bd II s.15/16) behandler general Muge forholdet i Frankrike :

"Offisielt er landet i og med sin kapitulasjon NØYTRALT og ute av krigen."

For Norges vedk. måtte forholdet være ennå klarere, fordi den norske Overkommando med H.M. Kongens og regjeringens fullmakt hadde undertegnet en kapitulasjonsavtale, som forbød oss å ta del i striden. Hvis en slik avtale ikke skal være bindende, hvorledes kan så noen i framtiden stole på en norsk underskrift på en internasjonal avtale ?

Vi som er rammet av rettsoppgjøret hevder at det ikke var krig i landet etter kapitulasjonsoverensk. den 10.6.40 Vi hadde også avskåret oss fra å ta aktiv del i en situasjon "med en framtidig krig for øye" .Straffelovens § 86 kan kun anvendes på handlinger som er begått under en krig, Straffelov.s § 86 forutsetter forsett, uaktsomhet er ikke nok. Likeså er heller IKKE medvirkning til forbrytelse mot § 86 straffbart. Det kreves selvstendig handling.

Det vil si at det enkelte NS medlem må ha foretatt en selvstendig, forsettlig krenkelse av § 86's forbud mot bistand til fienden i råd eller død, mens vårt land var i krigstilstand.

Den kjendte sveitsiske folkerettslærde, professor Dr. Juris von waldkirch ved Universitetet i Bern har vært forelagt dette spørsmål og han sier :

"På de nordmenn som befandt seg i landet kan straffelovens § 86 IKKE finne anvendelse for handlinger som ble foretatt under okkupasjonen."

Selv om Høyesterett er kommet til et annet resultat i 1945 og dermed skapt en precedens (et forbilde) for de senere domme, så mener vi ha grunn til å tro at denne oppfatning fra høyesteretts side er begrunnet i at kapitulasjons-overenskomstens ordlyd ikke var kjendt for høyesterett på det tidspunkt - i 1945 .

Spørsmålet om krigstilstand får også en spesiell interesse i forbindelse med 2 andre § i den norske straffelov: Den første er § 42 :

"Har noen ved foretagelsen av en handling befunnet seg i uvitenhet angående omstendigheter ved denne, der betinger straffbarheten, eller forhøyer straffskylden, blir disse omstendigheter ikke å tilregne ham."

Når så de passive NS medlemmer mente at krigen var slutt etter kapitulasjonsoverenskomsten den 10.6.40 - og etter at pressen hadde uttalt at nu var det fred i Norge, hvorledes kan de så straffes ?

Den annen paragraff er § 57 :

"For den som ved handlingens foretagelse befant seg i villfarelse med hensyn til dens rettsstridige beskaffenhet, kan, såfremt retten ikke finner av denne grunn å burde frifinne ham, straffen nedsettes under det for handlingen bestemte lavmål og til en mildere straff."

Til denne paragraff har domstolene i landssviksaker overhodet ikke tatt hensyn, tiltross for at vi hadde forpliktet oss ikke mer å gripe til våpen sålenge den pågående verdenskrig varte.

En 3die paragraff som også domstolen burde ha tatt i betraktning - f.eks. i saka mot kaptein Irgens - er

§ 47 : "Ingen kan straffes for handling, som han har foretatt for å redde noen person eller gods fra en på annen måte uavvendelig fare, når omstendighetene berettiget ham til å anse denne som særdeles betydelig i forhold til den skade, som ved hans handling kunne forvoldes!"

Mange NS medlemmer skulle være erkjennt strafffrie under henvisning til denne paragraf i vår straffelov. Det er tiltalt eget skjønn som skal legges til grunn: "når omstendighetene berettiget ham til"

Mange NS menn er straffet etter straffelovens § 98 for å ha vært delaktig i forsøk på å forandre Norges statsforfatning. Jeg kjenner sogar en pur ung mann som er blitt straffet herfor - med 8 ars fengsel. Han har aldri hatt noe med Norges statsforfatning å gjøre .

Prof. dr. jnnis Jon Skeie skriver i sin bok :

"Den norske strafferett " (1946) :

"Ved den tyske okkupasjon i 1940 ble den norske statsforfatning faktisk satt ut av funksjon.....

Om en landsforreder hadde den hensikt å bringe Norge under tysk herredømme, da han oppfordret til angrep på landet, eller da han under kampen eller okkupasjonen ydet fienden bistand, kan man derfor IKKE straffe ham etter § 98. "

Under en prøveavstemning i Stortinget sommeren 1940 stemte 96 stortingsmenn (av 130) for en suspensjon av Kongen så lenge verdenskrigen varte og for at regjering Nygaardsvold ikke lenger kunne godkjennes som regjering.

Det riksråd som istedet skulle oppnevnes av stortinget skulle bl.a. ha 5 medlemmer av Nasjonal Samling.

Kan så noen forstå at stortinget og landets myndigheter på det tidspunkt betraktet medlemskap i Nasjonal Samling som landsforrederi ?

Administrasjonsrådet avla den 24.april 1940 loyaltetserklæring til rikskommisar Terboven. Det satte igang arbeider på flyplasser, hvorfra tyske fly hombet og ødela en rekke mindre byer nordpå. Administrasjonsrådet satte igang arbeider på marineverftet og andre militære verksteder og fabrikker . Takket være Administrasjonsrådet og Nevnda for Industri og omsetning hadde tyskerne hele det norske næringsliv under sin kontrol (se U K) .

Men den der har fulgt de diråktiver der ble gitt av Administrasjonsrådet og Nevnda for Industri og Omsetning straffes som landssvikere .

I tidsskriftet "Kontakt" i 1947 skrev redakt,r Th.Elster:

"Det nytter ikke å hevde at rettsoppgjøret foregår i rettens og rettferdighetens navn ... Uttrykkene er kamouflasje for hevntanker."

Hambro skrev i Adresseavisen i mar 46 at vår grunnlov hadde fått et farlig grunnskud, som følge av de rettstilstande landssvikanordningen hadde bragt oss inn i.

Morgenbladet for den 17de novbr 1949 inneholdt en lederartikkel med overskriften : "Fredslegenden" og som bevis for sin påstand at Norge var i krig med Tyskland etter den 10de juni 1940 kommer redaksjonen med flere helt uholdbare påstande.

Morgenbladet sier f.eks. at prisedomstolen i Hamburg tok alle norske skip i hjemlige farvann som god prise. MEN - bladet fortier at denne dom - som tidl. nevnt - ble omstøtt av Overretten . Den norske påstand om at vi ikke var i krig med Tyskland ble anerkjent.

Som et annet bevis for at det var krigstilstand framholder Morgenbladet : de rettslige tilstande under okkupasjonen med standretter, deportasjoner og eksekusjoner, uten noe hensyn til norsk lov og rettspraksis. Morgenbladet glemmer at det var krigens lov, som den gang gjalt.

Her i Norge tok de tyske overgrep først riktig fatt etter at sabotasjehandlingene og likvideringene fra norsk side - begyndte. Da fikk det norske folk føle "jernhelen". Den advarsel som general Ruge ga oss sommeren 1940 lød slik : (se UK inst. I bil. II side 312) :

"Den dag kommer da dere atter kan reise hodet. Vent på dagen , vent med ro og tillit.
Gjør ikke noe uoverlagt som kan gi erobreren påskudd til represalier.

At det forekom overgrep i okkupasjonstiden - også i 1940 - er ikke til å benekte, men har vi ikke selv en aldri så liten skyld heri, fordi vi ikke fulgte general Ruges parole ?

Raskapen er ikke bare et tysk fenomen. Vi har opplevet og hørt berettet om de ræste overgrep etter frigjøringen - i fredstid - . Vi har hørt og opplevet hvorledes myndighetene sulteforet NS folk sommeren 1945 . Landssvikpolitiet har gjort bruk av trusler, skremser og skjerpet fengsel. NS fanger er blitt legemlig og sjelelig torturert med døden til følge

I min bok : "Utrolig men sant" har jeg berørt endel slike saker. Min bok granskes av det offentlig, men kun en enkelt påstand er gjenstand for granskning. Jeg føler meg overbevist om at også denne sak blir henlagt - og så skal vel saka dysses ned. Da det første rettsmøte ble holdt forlangte politiet dørene lukket - vel fordi at offentligheten ikke skulle få høre, at jeg hadde bomsikre beviser for min påstand. Slike granskninger synes kun å ha det mål og berolige offentligheten. Politiet arbeider - men noe resultat bli det vel

9.

aldri, når det gjelder angrep på landssvikpolitiets tjenestemenn, bobestyrere o.s.v.

Som bevis for at forholdene i fengslene i Norge i 1940 - under tysk ledelse - var meget gode kan siteres litt fra oberst Gabriel Lunds bok: "Dødsdømt". Den utkom høsten 1945, men ble straks trukket tilbake, da de beretninger som oberst Lund framkom med nok ikke passet for den "Hetz-stemming" som skulle opparbeides:

- 1) de norske fangevokterne på Møllergaten 19 betegnet forholdene der som et fengsel i operetten "Flaggermusen"
- 2) Ronald Fangen uttalte til oberst Lund at det tyske fangevokterne var de beste ambassadører Tyskland kunne ha sent til Norge.
- 3) Oberst Lund nevner at Solem og Staff holdt et veritabelt champagnegilde i fengslet under besøk av kvinnelige pårørende.
- 4) Julekvellen 1940 i Møllergt 19 beskriver Lund slik: Først kl 1/2-2 ble det ro i fengslet. Maken til julekvell har vel ingen annen opplevet, enten der eller annetsteds.
- 5) På side 120 skriver Lund at det har vært en opplevelse som de (Mads Wiel og Anker) ikke for meget godt ville ha unnvært. Lignende uttalelser har jeg (oberst Lund) virkelig hørt av adskillige som etter meget lengere tids opphold kom ut fra fengslet Grini i Bærum.

Oberst Lund satt fengslet med dødsstraff over seg fra juni 1940 til februar 1943. Da ble han benådet. I fengselstiden fikk han sogar tillatelse til å besøke sin hustru - uten vakt - .

Myndighetene slap i 1945 mobben løs - i de lovløse dage, som varte temmelig lenge.- Brutale sadister, tyveknekte fikk fritt spillerom . Et utal av NS folk har fått sin helse knekket såvel p,g,a, sulteforingen i 1945 og behandlingen.

Den engelske kaptein Liddel Hart har i sin bok: "På den annen side av bakken" kommet med den oppsiktsvekkende uttalelse at mange britiske soldater, som hadde vært i tysk fangenskap - og likeså renlivede antinasister i Frankrike, Belgia og Holland - har sagt rent ut, at den tyske besettelseshær (ikke S.S.) i det store og hele hadde oppført seg bedre enn de allierte hære , som kom for å befri dem. Det er skabbede får i alle land.

Herhjemme har myndigheten, kirkens menn og juristene tiet - vel vidende om de overgrep og misgjerninger som er øvet og dermed står de for historien som medansvarlige alle sammen.

Jeg vil her minnes tre verdifulle mennesker som etter min oppfatning døde p.g.a.den behandling de fikk i fengslene: grosserer Henry Johansen, generalkonsul Hildisch og Stenersen, som hengte seg på Høbu.

Lord Hankeys påstand at den tyske invasjon i Norge var en forsvarshandling.

I sin bok "På den annen side av bakken" nevner Liddell Hart, at Lord Hankey, som var medlem av det britiske krigskabinett i 1939 har framført den påstand at :

den engelske regjering den 29.9. 1939 hadde forlangt utarbeidet planer til sikring av det strategiske herredømme over Norge med det formål å besette malmgrubene i Nordsverige.

Liddell Hart anfører at når dette ikke kom til utførelse så skyltes det Finlands kapitulasjon overfor Rusland. Den engelske regjering innskrenket seg derfor (den 28.3.40) til å treffe beslutning om utlegging av miner i det norske farvann.

Det kan vel neppe være tvil om at tyskerne -gjennom sine spioner - var fullt klar over de alliertes planer helt fra septbr 1939. Liddell Hart skriver at Hitler hadde opprindelig hatt den oppfatning at et nøytralt Norge var det beste for Tyskland. Han anfører en uttalelse av admiral Voss:

"Det britiske angrep på Altmark ble avgjørende ved den virkning det hadde hatt på Hitler - det var luntten som utløste angrepet på Norge.

Liddell Hart skriver, at Hitler mente at når Churchill var parat til å krenke Norges nøytralitet for en håndfull krigsfanger, ville han ikke betenke seg også på å krenke den, hvis han derved kunne avbryte malmtilførselen fra Narvik, der var livsviktig for Tyskland.

Derfor - skriver Liddell Hart - besluttet Hitler seg til å komme England i forkjøpet.

Liddell Hart nevner også at Lord Hankey i Overhuset den 5.5.49 har sagt, at det nå ikke lenger går an å akseptere Nürnbergdomstolens slutning at den tyske invasjon var en angrepshandling. Det var en forsvarshandling.

(Se "Politikken" for den 1/11/49)
Da de norske torpedobater ikke benyttet seg av sin rett og PLIKT til å skyte på "Cossack" i Jøssingfjord sto det klart for tyskerne at Norge ikke ville beskytte sin nøytralitet og Hitler fikk derved full rett til å gripe inn for å besette vårt land.

Etter dette vil det bli vanskelig for den norske propaganda å komme med uttrykk som : det tyske overfall. Tiltross for Stortingets beslutning om at vi skulle hevde vår nøytralitet - må de ansvarlige bak stortingets rygg ha bestemt noe annet . For å dekke over disse handlinger - ingen mobilisering - ingen utlegging av miner , som vel må være landsforrederi - er det at 100.000 NS folk må lide som "syndebukker.

11.

Landssvikpolitiets bruk av provokatører . Bruk av falske
provokatørrapporter - vidneutsagn mot politiske fanger.

I min bok : "Utrolig men sant" har jeg nevnt flere eksempler på at Landssvikpolitiet har gjort bruk av slike provokatører. Jeg hadde ventet at Riksadvokaten ville ha tatt opp disse beskyldninger til granskning - men nei det er ikke blitt gjort. Det skal dysses ned.

Norges Handels- og Sjøfartstidende har et par gange - nå sist den 21.11.49 - tatt opp en slik provokatør sak , som vel også er den mest gemene som er blitt kjent.

Bernt Somdalen var først dødsdømt - men fikk dommen endret til livsvarig fengsel er blitt benyttet til å avhøre NS fanger. Han har avgitt rapporter til Landssvikpolitiet, som dette har benyttet under rettssaker mot disse fanger . Han har festet sammen med landssvikpolitiets folk - for statens regning. Han har fått lov til å bære vapen . Somdalen skal ifg NHST ha uttalt i en rapport at han ikke en gang av Sipo ble benyttet ^{til} så lømpne provokasjoner , som landssvikpolitiet forlangte av ham.

Somdalen skal gjennom Akershus fengselsdirektør ha tilbudt seg å hjelpe politiet i etterforskningen mot NS folk, dersom dette kunne komme ham tilgode. Dette er så blitt akseptert.

I alle de rettssaker mot NS folk (f.eks. mot Maggi Andersen som nå sitter på Brettveit) hvor Bernt Somdalen og andre provokatører har opptrått som vidner - eller etterforskere må en jo anta, at de dømmende myndigheter må ha tatt hensyn til slike vitneprov - eller politirapporter.

Det må da i rettferdighetens navn være et billig krav at disse rettssaker må taes opp til fornyet behandling. Det sitter sikkert en rekke fanger idag som er dømt og fått en hard dom p.g.a. landssvikpolitiets provokatører.

Hvis det helt kan klarlegges at disse provokatører har avlagt falsk vitneprov - falske politiforklaringe - må da ikke d'herrer Gløer Johansen og politiinspektør L'Abbe Lund stå ansvarlig for å ha medvirket til disse falske vitneprov og politiforklaringer. Skal også dette dysses ned.

Oslo 21. november 1949
E. Larsen